

Surprizele plăcute ale Galei au venit din... subsolul teatrului, acolo unde, pe scena Studioului „Euphorion”, înființat de Dorel Vișan, spectatorii au văzut câteva mini-reprezentări de vioiciune intelectuală și emoție incendiară: **Clitemnestra sau crima** de Marguerite Yourcenar, în interpretarea Ilenei Negru, **Cerere în căsă-**

Pop (ce talent uriaș!), sau **Declarație** de Tudor Mușatescu, cu care actrița Elena Corb Ivănușcă a izbutit efectiv să ridice temperatura sălii printr-o demonstrație de virtuozitate comică, urmărită cu sufletul la gură și încheiată în ovațiile publicului. Nocturnele de la „Euphorion” cred că au însemnat cea mai frumoasă răsplată pentru

și actori în activitatea, uneori cam osificată, a acestor instituții. Iar cum organizatorii se gândesc să invite la edițiile viitoare, pe lângă spectacolele Teatrelor Naționale, și producții ale școlilor de teatru, acest efect al dialogului dintre generații va putea fi evaluat mai bine, într-un cadru concurențial.

Livada de vișini la TN Iași

torie de A.P. Cehov, în regia studentului Sorin Misirianțu (cu tinerii Ioan Isaiu, Alexandra Georgia Lungu și admirabilul Cornel Răileanu în prim-plan), **Memo**, un colaj de texte restituite în chip cinematografic de Mona Chirilă, la granița dintre nostalgie și comedie, cu pilduitoare inventivitate și o remarcabilă mobilitate a actriței Miriam Cuibus și a tânărului Dragoș

organizatori, în frunte cu Doina Moldova, directorul festivalului, Ion Vartic, noul director al Naționalului clujean, și Roxana Croitoru, secretarul literar, cea din urmă fiind prezentă oriunde era nevoie de un gând bun și de o inițiativă promptă. Aceste spectacole au demonstrat că Naționalele pot scăpa de rutină și anchiloză printr-o integrare a tinerilor regizori

Nu putem încheia șirul considerațiilor noastre înainte de a spune că reprezentanții la vârf ai Primăriei, Prefecturii și Consiliului județean nu au catadicsit să onoreze cu prezența lor această sărbătoare a teatrului. Este încă o dovadă că nu sărăcia e cel mai mare dușman al teatrului românesc, ci mizeria morală care îl înconjoară.

Ion Parhon

Sg *o serisoare găsită*

UȘI deschise, UȘI închise

S-a lăsat cam mult așteptat acest ultim număr al revistei (9/2000 – n.r.)! Felicitări pentru tema aleasă pentru dezbateri la „masa rotundă” și chiar vă rog să mai

mențineți această rubrică pentru că e extrem de utilă. Dovedește cât de importantă e astăzi pentru noi comunicarea. Vom putea schimba câte ceva în sis-

tem dacă vom reuși să găsim o cale de comunicare, dacă ne vom putea susține ideile și opiniile prin argumentări mature și serioase, și pentru asta avem nevoie să ne implicăm,

atunci instinctul ne va călăuzi și-n cunoaștere, și-n modul de-a ne comporta și integra.

Mi-aș permite să nu fiu de acord cu d-nul Vasile Toma, care afirma că 4 ani de studiu sunt prea mult și că fiecare poate studia și singur ceea ce-l interesează. Poate 4 ani nu sunt suficienți. Acumulările se fac în viteză și contra cronometru, e nevoie și de o perioadă de aprofundare a cunoștințelor, plus o perioadă de practică. Așa poate nu vor mai ieși absolvenți pe bandă rulată.

Pentru a ne instrui avem nevoie de îndrumători, chiar dacă suntem tineri, entuziaști și curajoși nu înseamnă că le știm pe toate și că totul

pentru noi e cu putință. E bine să venim cu idei dar e bine și să învățăm de la ceilalți. Dacă nu avem răbdare să rezistăm 4 ani în învățământ cum vom putea, ca actori, să jucăm, să spunem, 4 ani într-o piesă care nu beneficiază de un public constant, de-o critică și-o atitudine mereu favorabile? Ce vor face atunci actorii dacă publicul nu are răbdare cu ei? Vor renunța? Vor demonstra astfel că 4 ani au ocupat un loc care altcuiva i-ar fi fost de folos?

Și ca o ultimă observație: nu e deloc plăcut să apară în numărul din toamnă cronici ale evenimentelor de astă vară. Publicul, audiența sancționează lipsa de actualitate. Unde ne

sunt specialiștii de nu sunt oamenii cei mai potriviți la locul potrivit? E extrem de neplăcut să existe neconcordanță între momentul apariției revistei și conținutul ei.

N-ar fi rău să țineți cont de observațiile publicului.

Vă mulțumesc, Diana

Și noi vă mulțumim. Neconcordanțele între data premierei și data apariției cronicii nu au legătură cu prezența sau absența specialiștilor, ci se datorează duratei ciclului de producție. Vă mai așteptăm.

Redacția

S *replici*

Stimate domnule Liviu Ornea

Inițial nu prea vedeam sensul unei polemici în presa scrisă atâta timp cât ne cunoaștem adresele electronice. Mă întreb ce-ar fi ieșit în cazul în care cei aproximativ 40 de spectatori care mi-au scris pe hotmail după **Job**-ul de la Humorror n-ar fi rezistat tentației de a-și expune punctul de vedere în „Scena”. Ca mulți dintre cei care au citit provocarea (?) dumneavoastră din „Scena” nr. 10/2000, nu înțeleg ce aveți cu compania hotmail? Sau ce are ea cu Freud. S-o fi asociat subconștientul dumneavoastră cu incitantă hot line (*why not?*). Când mă gândesc că mai toți amicii mei, artiștii, cronicarii de teatru cu care sunt în contact electronic au adresă hotmail... *Funny game!* De acum încolo am să mă uit la ei cu ochiul ciclopsianalitic. Între noi fie vorba, am și o adresă yahoo, dar, ei bine, aceea e, stimate domnule Ornea, pentru discuții mult mai indecente decât **Job**-ul meu, care „nu pune nici o întrebare, nu sugerează nimic, nu există în el nimic în afara celor ce se văd pe scenă, n-are mister”, dar care, se pare, dă insomnii, pentru că, fiți sincer, mă îndoiesc că ați scris articolul intitulat „raduafirim @ hotmail.com” într-un fast-food la orele zilei sau într-un internet café de tranziție, așa cum îmi scriu eu, uneori,

scenariile. Și încă ceva: la un an de la premieră (an în care **Job** a participat la cele mai tari festivaluri, a luat premii de regie & interpretare, are supercronici și, cel mai important, spectatorii se înghesuie încă să-l revadă la Târgu-Mureș), **Job**-ul care „nu pune nici o întrebare” continuă să producă reacții extreme în presă, pe freudianul hotmail; ba, chiar, un distins critic (fem.) a inițiat o adevărată telefoniadă prin capitală întru exmatricularea mea de pe scenele țării. Succesul pe care l-a avut **Job**-ul și la București poate fi, într-adevăr, periculos. Dar nu pentru spectatori, știți bine asta. Puncte de vedere ca al dumneavoastră nu fac decât să-i asigure o viață cât mai lungă. E tot ce-și poate dori un regizor și actorii care „din păcate, culeg aplauze la scenă deschisă” – (p.21). E motivul pentru care sunt recunoscător grupării de la „Scena”, revistă care, *voilà*, tinde să devină... electronică.

Și dacă tot ne-am pus cu burta pe manualul de psihanaliză, poate aflăm și de ce preferați desuurile Valeriei Seciu, iar fundul „mijit” al Gertrudei vă incomodează (nu e vorba de Gertruda din **Hamlet**-ul lui Liviu Ciulei). Cât despre personajele din **Job**, pe care le numiți „fantasme ale lui Afrim”, vă recomand să citiți, *quand même*, deli-

ciosul roman **Cititoarea** de Raymond Jean, care a stat la baza scenariului. Și chiar să-l faceți cadou unui bun prieten. Însă, evident, nu cumva să vă trimiteți prietenul la **Job**... va merge el singur după ce va citi rezumatul pe care i l-ați făcut spectacolului, stimate domnule Ornea. Un rezumat corect, în ciuda faptului că „se întâmplă permanent multe lucruri pe scenă. Prea multe pentru a fi urmărite”. Dumneavoastră ați reușit performanța unei lecturi (rămasă, ce-i drept, la un prim nivel) a show-ului, prietenul dumneavoastră va veni de trei ori, să poată vedea tot. Mai ales dacă e un pic *voyeur*. Vă asigur că la Târgu-Mureș așa se întâmplă. *Sorry* pentru comparația următoare, dar ce ziceți de „aglomerația” din filmele lui Fellini? OK, veți spune, dar la Fellini avem simboluri, nu „pseudo-simboluri”. Și cu asta mă veți reduce la tăcere. Poate-mi explicați (pe e-mail) de ce inima de mătase roșie cusută pe partea dorsală a chiloților-parașută purtați de Nicu Mihoc în **Job** sau ratele galbene de plastic trebuie să semnifice „altceva decât pe ele însele”? Nici măcar numărul rațelor de plastic nu-l mai rețin (aici ochiul dumneavoastră de profesor de matematică m-ar putea sancționa drastic!). Romanul spune lucrurilor pe nume și mi s-a părut corect să fac același lucru. Chiar dacă o scenă erotică (!?) din show „pare o tăietură de pe Adult Channel”. Nu-mi dau seama dacă acest fapt ar trebui să mă întristeze (un personaj din **Gog** de Papini: „Teatrul nu trebuie să fie imitarea vieții reale, ci o exactă reproducere a vieții...”). Deși nu știu de câte ori ați văzut pe Adult Channel un mascul înecându-se cu părul pubian al